

Το Μακεδονικό: Όταν το ΚΚΕ αρνείται το Μακεδονικό έθνος, αρνείται την ιστορία του

“Γίνεται προσπάθεια να διασκεδαστούν οι εντυπώσεις από την αναγνώριση ‘μακεδονικής’ ιθαγένειας και γλώσσας, με διαχωρισμό από την αρχαία ιστορία της Μακεδονίας. Να σημειωθεί εδώ ότι η κυβέρνηση υπερασπίζεται τα στοιχεία αυτά της συμφωνίας με το αντιδραστικό ιδεολόγημα του ‘αυτοπροσδιορισμού’, που ανοίγει την πόρτα για κάθε λογής επικίνδυνα σχέδια. Το ίδιο πρόβλημα γεννάνε και οι αναφορές στον ‘μακεδονικό λαό’.

... Μακεδονικό έθνος δεν υπήρξε ποτέ στη Βαλκανική, ούτε βέβαια μακεδονική γλώσσα. Και μόνο το γεγονός ότι ο όρος ‘Μακεδόνας’ συνεχίζει να υπάρχει για τον προσδιορισμό των κατοίκων της συγκεκριμένης χώρας, έστω και με τον ‘μανδύα’ της ιθαγένειας, γεννάει πολλά ερωτήματα και ανησυχίες για το πώς μπορεί

να αξιοποιηθεί στο μέλλον. Το ίδιο και οι αναφορές σε ‘μακεδονική’ γλώσσα”.

Αυτά έγραφε ο Ριζοσπάστης του Σαββατοκύριακου 19/20 Γενάρη με αφορμή την κριτική του κόμματος στην Συμφωνία των Πρεσπών. Δεν είναι η πρώτη φορά που η ηγεσία του ΚΚΕ εκφράζει τέτοιες θέσεις. Ο Ριζοσπάστης της 26/27 Μάη του 2018 δημοσίευε ένα σημείωμα του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΕ από το 1995, που επαναλάμβανε τις ίδιες θέσεις: “δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος (και αντίστοιχα ύπαρξη μακεδονικής εθνικής μειονότητας, ως κομμάτι αυτού του έθνους που έμεινε έξω από τα σύνορά του)... Η γλώσσα, από μόνη της, δεν προσδιορίζει το έθνος”. Αν κάτι άλλαξε από το μακρινό 1995 είναι ότι σήμερα η ηγεσία του ΚΚΕ δεν αναγνωρίζει καν τη μακεδονική γλώσσα.

Το ελληνικό κεφάλαιο θέλει να εντάξει τα Δυτικά Βαλκάνια στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ με τους δικούς του όρους και η κυβέρνηση του Τσίπρα κάνει ακριβώς αυτό την ίδια στιγμή που αγκαλιάζεται με τον Τραμπ και τη

Μέρκελ. Αυτή θα έπρεπε να ήταν η αφετηρία της αριστερής, διεθνιστικής απόρριψης της Συμφωνίας. Όμως, η ηγεσία του ΚΚΕ -και του 1995 αλλά και πιο έξαλλα η σημερινή- επιλέγει να δανειστεί “επιχειρήματα” από το οπλοστάσιο της δεξιάς και της εθνοφροσύνης. Με αυτό τον τρόπο πετάει στο καλάθι των αχρήστων την ίδια την ιστορία του.

ΣΕΚΕ

Το ΣΕΚΕ ιδρύθηκε από τις οργανώσεις που πάλευαν ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο. Το 1925-26, ο γραμματέας του κόμματος, ο Παντελής Πουλιόπουλος, σέρνεται σε δίκη από τη δικτατορία του στρατηγού Πάγκαλου, μαζί με άλλους 22 συντρόφους του, με την κατηγορία ότι συνωμοτούσαν για την «απόσχιση» της Μακεδονίας.

Η απολογία του Πουλιόπουλου που κράτησε πέντε ώρες, ήταν τόσο συγκλονιστική που τελικά το δικαστήριο τον αθώωσε -παρόλα

αυτά η δικτατορία τον έστειλε εξορία. Η υπεράσπιση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση έγραψε το 1928 ο Πουλιόπουλος «στρέφει την αγανάκτηση των εθνικώς καταπιεζόμενων από τον εθνικιστικό στον αντικαπιταλιστικό δρόμο».

Στις αρχές της δεκαετίας του '30 η επικράτηση του σταλινισμού είχε στερήσει από το ΚΚΕ τον επαναστατικό του χαρακτήρα. Παρόλα αυτά, το κόμμα δεν αμφισβητούσε την ύπαρξη μακεδονικού έθνους και γλώσσας. Αντίθετα, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να αναδείξει την καταπίεση της μακεδονικής μειονότητας.

Ένα ρεπορτάζ που δημοσιεύθηκε στον *Ριζοσπάστη* σε συνέχειες τον Οκτώβρη-Νοέμβρη του 1933 είναι χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη. Μιλάει για μακεδονική εθνότητα και για μακεδονική γλώσσα τη "μακεντόντσκι" (συγκεκριμένα στο φύλλο της 31/10/1933). Ο δημοσιογράφος, με το ψευδώνυμο "Ν. Κοντός", που περιόδευσε στις περιοχές της Δυτικής Μακεδονίας γράφει:

“Στη Μακεδονία παίζεται ένα άγριο δράμα σε βάρος μιας εθνότητας που δεν εννοεί να υποταχθεί σκλάβα στον ελληνικό, γιουγκοσλαβικό ή βουλγαρικό ιμπεριαλισμό” (19 Οκτώβρη) και “Μακεδονία... Ένας τόπος που έχει τραβήξει τα πάνδεινα στην Ιστορία. Εστία όλων των τελευταίων πολέμων στα Βαλκάνια. Το μήλο της έριδος ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές της Βαλκανικής. Και πριν απ’ όλα η περιοχή όπου ένας λαός ηρωικός και ανδρείος στενάζει υπόδουλος κάτω από τη μπότα τριών ιμπεριαλισμών: του ελληνικού, γιουγκοσλαβικού και βουλγαρικού... Εδώ ακριβώς αντιμετωπίζεται η αντίσταση της καταπιεζόμενης εθνότητας των Μακεδόνων, γι’ αυτό το λόγο ακριβώς η τρομοκρατία ενάντια στον εργαζόμενο πληθυσμό είναι αφάνταστα πιο απάνθρωπη από άλλα μέρη” (22 Οκτώβρη).

Το 1935/36 το ΚΚΕ έκανε τη στροφή προς την αναζήτηση συμμαχιών με τμήματα της αστικής τάξης (η στρατηγική των Λαϊκών Μετώπων) και άρχισε να μιλάει για την “εθνική άμυνα” και τα “εθνικά

συμφέροντα". Όμως, και τότε, πάλευε για το δικαίωμα της μειονότητας να μιλάει τη γλώσσα της να έχει τα δικά της σχολεία, παράλληλα με τους αγώνες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της φτωχής αγροτιάς. Αυτά τα δυο ήταν αξεχώριστα.

Στις εκλογές του Γενάρη του 1936 οι υποψήφιοι και οι αγωνιστές του "Παλλαϊκού Μετώπου" στις περιοχές της μειονότητας αντιμετώπισαν καταστολή, απαγορεύσεις, επιθέσεις από χωροφύλακες, "αγανακτισμένους πολίτες". Ο Ριζοσπάστης έγραψε (16/1/1936) για μια ομάδα κομμουνιστών που συνελήφθησαν στη Βεύη και δικάστηκαν ως "αυτονομιστές" στη Θεσσαλονίκη:

"Ο πρόεδρος του δικαστηρίου μίλησε λυσσασμένα κατά της μακεδονικής μειονότητας και είπε αποτεινόμενος προς τους κατηγορούμενους Μακεδόνες πως 'έπρεπε να ισχύσει για σας ένα ακόμα ιδιώνυμο γιατί μιλάτε μακεδονικά και θα σας στείλω στα Λαγκάδια της Τρίπολης για να γίνετε Έλληνες".

Αυτή η στάση έφερε ανάμεσα στα άλλα την ενίσχυση της εκλογικής επιρροής του ΚΚΕ σε αυτές τις περιοχές. Στις εκλογές του 1936 στο Σκλήθρο της Φλώρινας τους κομμουνιστές υποψήφιους “περίμενε όλο το χωριό. Τα συνθήματά μας έγιναν ανάρπαστα. ‘Ντόλου μπόγια’ (Κάτω ο μπόγιας) φώναζαν οι γυναίκες”. Σε περιοδεία δυο υποψηφίων στα χωριά της Βεγορίτιδας “στον Άγιο Αθανάσιο έγινε πανζουρλισμός. Τους πήραν στα χέρια και κατ’ απαίτησή τους ο δεύτερος τους μίλησε στα μακεδονικά, στη γλώσσα τους” (Τάσος Κωστόπουλος, Η Απαγορευμένη Γλώσσα, σ.σ. 153-4).

Έτσι μπήκαν οι βάσεις για να μπορέσει η Αριστερά να κερδίσει τη στήριξη της πλειοψηφίας της μακεδονικής μειονότητας στην Αντίσταση. Και οι Γερμανοί και οι Βούλγαροι φασίστες προσπάθησαν να κερδίσουν τη μειονότητα εκμεταλλευόμενοι το παρελθόν της καταπίεσης από το ελληνικό (και το σερβικό) κράτος. Όμως, δεν τα κατάφεραν.

Αντίσταση

Οι Μακεδόνες πύκνωσαν τις γραμμές των παρτιζάνων του Τίτο και στήριξαν μαζικά το ΕΑΜ και το ΚΚΕ. Ρόλο σε αυτό έπαιξε και η απόφαση των οργανώσεων του ΚΚΕ στη δυτική Μακεδονία να οργανώσουν το “Σλαβομακεδονικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο” (ΣΝΟΦ) το φθινόπωρο του 1943 με στόχους όπως: «πλατειά διαφώτιση για την συναδέλφωση των Σλαβομακεδόνων και Ελλήνων και για την Ενιαία τους πάλη» και «Να δημιουργήσουμε Εθνική συνείδηση στο λαό μας, συνοχή και ενότητα κάνοντας χτήμα του ιδιαίτερα την Επαναστατική του Ιστορία του Ήλιντεν και ικανό να συνεχίσει τις καλές Λαϊκές παραδόσεις του».

Πολυάριθμες εφημερίδες του ΚΚΕ, του ΣΝΟΦ, του ΕΑΜ εκδίδονται στη μακεδονική γλώσσα. Στις περιοχές που είχε απελευθερώσει ο ΕΛΑΣ το καλοκαίρι του 1944 γιορτάζεται με κάθε επισημότητα η Επανάσταση του Ήλιντεν του 1903. Θεατρικές ομάδες της ΕΠΟΝ κάνουν παραστάσεις του “Ματωμένου

Μακεδονικού Γάμου” ενός θεατρικού που είχε γραφτεί το 1900 στη “μακεδονική λαλιά”. Μετά την απελευθέρωση, τον Δεκέμβρη του 1944 εκδίδεται μακεδονικό αλφαβητάρι, ξεκινάει τη λειτουργία ταχύρρυθμο φροντιστήριο για Μακεδόνες δασκάλους και ανοίγουν σχολεία.

Κι όταν η “λευκή” τρομοκρατία της δεξιάς ενάντια στο κίνημα της Αντίστασης και την Αριστερά άρχισε να παίρνει διαστάσεις εθνοκάθαρσης το 1945-46, οι Μακεδόνες άρχισαν να συγκροτούν αντάρτικες ομάδες και να εντάσσονται μαζικά στο Δημοκρατικό Στρατό.

Αυτή η περίοδος αντιμετωπίζεται στην ιστοριογραφία -ακόμα και στην αριστερή- υπό το πρίσμα των σχέσεων της ηγεσίας του ΚΚΕ με τον Τίτο τη ρήξη του με τον Στάλιν το 1948 και τις επιπτώσεις που είχε στο ΝΟΦ (το Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο) των μακεδόνων. Πράγματι, η περιβόητη απόφαση της 5ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ τον Γενάρη του 1949 (έγινε στις Πρέσπες) είχε να κάνει με αυτές τις κόντρες.

Όμως, όταν ανέφερε ότι “Στη Βόρεια Ελλάδα ο μακεδονικός (σλαβομακεδονικός) λαός τα ‘δωσε όλα για τον αγώνα και πολεμά με μια ολοκλήρωση ηρωισμού και αυτοθυσίας που προκαλούν το θαυμασμό”, αποτύπωνε μια πραγματικότητα. Κι όταν δήλωνε ότι: “Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι σαν αποτέλεσμα της νίκης του ΔΣΕ και της λαϊκής επανάστασης, ο μακεδονικός λαός θα βρει την πλήρη εθνική αποκατάστασή του έτσι όπως το θέλει ο ίδιος, προσφέροντας σήμερα με το αίμα του για να την αποκτήσει. Οι Μακεδόνες κομμουνιστές στέκονται πάντα επικεφαλής στην πάλη του λαού των” δεν κατασκεύαζε “εθνότητες” αλλά προσπαθούσε να ανταποκριθεί στις ελπίδες χιλιάδων ανδρών και γυναικών που πολεμούσαν.

Η ηγεσία του ΚΚΕ έχει ανεβάσει στο βήμα της “σημαντικότερης στιγμής της ταξικής πάλης”, τον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας. Κι όμως, την ίδια στιγμή αρνείται την ύπαρξη μακεδονικού έθνους και μακεδονικής γλώσσας.

Αυτή η στάση δεν βοηθάει ούτε το δυνάμωμα της αριστερής αντιπολίτευσης απέναντι στην κυβέρνηση του Τσίπρα που επιστρατεύει “μακεδονοφάγους” όπως ο Μέρτζος για να στηρίξει την Συμφωνία των Πρεσπών, ούτε την κοινή πάλη των εργατών και εργατριών των Βαλκανίων ενάντια σε άρχουσες τάξεις και ιμπεριαλιστές. Δεν μπορείς να καλείς σε κοινή πάλη λαούς που δεν τους αναγνωρίζεις.

Λέανδρος Μπόλαρης, Εργατική Αλληλεγγύη

https://www.tiken.net/index.php?route=product%2Fproduct&product_id=1203&tag=%CE%9C%CE%B1%CE%BA%CE%B5%CE%B4%CE%BF%CE%BD%CE%AF%CE%B1&fbclid=IwAR1MNux-

VAu98RWG9cY0ISso00XoYqDbxldm27rY7rUjdvN7VtCcrLKUDNs